

Zgon artystki: S. p. Sylwestra z Adlerów Majdrowiczowa.

Wojna w Krakowie.

Wprawdzie Kraków nie widział wcale wojny, nauczył się jednak w obecnym czasie walczyć i zdobywać. Naturalnie walka jest bezkrwawą, a zdobycze dotyczą tylko pewnych artykułów żywności, których niekiedy brakuje w mieście.

W obecnej chwili ludność Krakowa odczuwa pewien, naturalnie chwilowy, brak mąki i nabiału, to też, aby zdobyć te konieczne do życia produkty, oblega sklepy, jak twierdze. Na fotografii naszej widzimy właśnie takie obciążenie mleczarni miejskiej na ulicy Łobzowskiej.

Zgon artystki.

Dnia 8. października b. r. zmarła w Krakowie, przeżywszy lat 54, znana i ceniona artystka dramatyczna, ś. p. Sylwestra z Adlerów Majdrowiczowa, siostra Ludwiki Adler, primaballeriny teatrów rządowych w Warszawie.

Pierwsze kroki w zawodzie scenicznym rozpoczęła w teatrze poznańskim za dyrekcji Doroszyńskiego i Kościeleckiego. Następnie przez siedm lat pracowała na scenie łódzkiej, gdzie zajęła pierwsze stanowisko, jako doskonała wykonawczyni ról naiwnolirycznych.

Podczas letniego sezonu, gdy trópa łódzka gościła w Warszawie, kreowała rolę Motruny w „Chacie za wsią” z takim odczuciem i precyzją, że publi-

czność warszawska entuzjastycznie przyjmując występy głośnej artystki, zmusiła ją do powtórzenia tej roli 52 razy z rzędu.

Była już wtedy żoną artysty-spiewaka Eugeniusza Majdrowicza, powszechnie cenionego dyrektora i kierownika scen prowincjonalnych.

Z życia obozowego: Toaleta na kwaterze w polu.

Wkrótce została ś. p. Majdrowiczowa zaangażowana do Poznania, gdzie występowała z wielkim powodzeniem.

Porzuciła jednak Poznań i przez lat 17 była najgorliwszą pracowniczką i podporą teatru swego męża, który po wielkich stratach i mozolach zwinął dy-

Z walk w Polsce: Mieszkania w austriackich rowach strzeleckich.

rekcyę na rok przed wybuchem wojny i zamieszkał wraz z rodziną w Sosnowcu.

Do jej najlepszych ról popisowych zaliczyć należy: Motrunę w „Chacie za wsią” Joasię w „Gęsiach i Gąskach” Bałuckiego oraz Lenę Karczewskiego.

Zmarła cieszyła się szczerą sympatią publiczności i kolegów, w dobrem jej sercu, czułem na niedolę ludzką, znajdowały zawsze oddźwięk łzy biednych i uciśnionych. W pożyciu codziennym z przedziwną wprost subtelnością i harmonią potrafiła połączyć trudny zawód sceniczny z obowiązkami żony i matki.

Kino „Szopa”.

Na placu boju, a właściwie w najbliższym jego sąsiedztwie, nie brak urządzeń, które mają służyć żołnierzom w czasie wypoczynku ku rozrywce.

Do tego rodzaju instytucji należy Kino „Szopa”, urządzona w stodole, o dwa kilometry poza linią bojową przez komendę Legionów.

Jeden z Legionistów tak o niem pisze:

„Dzięki naszym głównodowodzącym mamy na miejscu kino, które daje wprawdzie krótkie, ale bardzo dobre i czyste przedstawienia, tak, że „relutony”, „bomberaki” i „koniarze” często je mogą partyami odwiedzać.

Będziemy tu mieć podobno i łażnię.

Jak na wojnę, boskie wynalazki!”

Ilustracja nasza przedstawia chwilę, gdy przybyły z pozycji pluton Legionistów oczekuje na rozpoczęcie przedstawienia.

Kino „Szopa”: Przybyły z pozycji na odpoczynek pluton Legionistów oczekuje na rozpoczęcie przedstawienia.

Legioniści w Bessarabii: Legioniści, przeznaczeni do szczególnych poruczeń w polu.